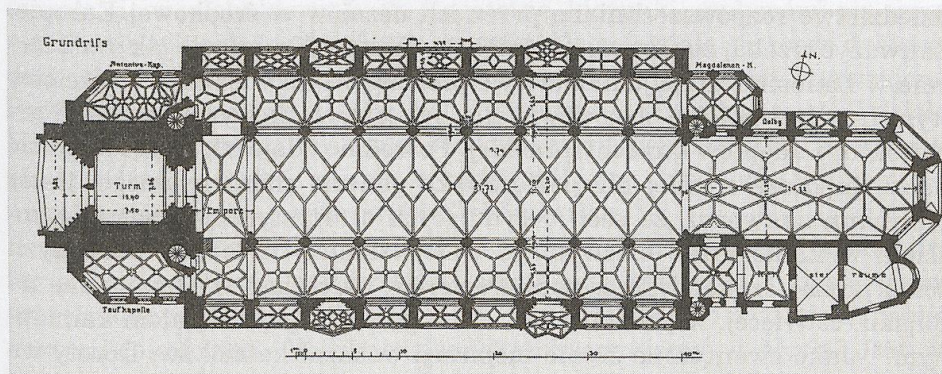

dencje, polecając mu wybudowanie zachodniej części kościoła od razu z kaplicami na pomieszczenie prywatnych i korporacyjnych fundacji. Zgodnie ze zwyczajną praktyką, wybudowano kaplice jakby „na zapas” przewidując ich późniejsze zagospodarowanie⁶⁴. Szybko okazało się, że ta przezorność była nawet niewystarczająca. Konieczne stało się zabudowywanie wolnych dotychczas miejsc w części wschodniej.

Ryc. 19. Landshut, kościół św. Marcina, rzut. (Wg *Kunstdenkmäler von Bayern. Die Kunstdenkmäler von Niederbayern. XVI Stadt Landshut*, München 1927, s. 22; repr. R. Rau)

Ta nowa zachodnia część, szczególnie jeśli uwzględnimy sieciowe sklepienia (pochodzące moim zdaniem z okresu przed 1430) wykazuje frapujące podobieństwo z korpusem kościoła św. Marcina w Landshut – znakomitym dziełem Hansa von Burghausen (il. 19). Podobieństwa dotyczą szczególnie proporcji rzutu, niezwyklego wertykalizmu wewnątrz, sposobu traktowania ścian jako wielkich płaszczyzn. Oba kościoły były wznoszone współcześnie, co więcej, w podobnych etapach. W 1392 roku w Landshut ukończono prezbiterium⁶⁵, w Nysie w tym czasie kończono dach. W 1432 roku w Landshut jako ostatni etap budowy (z wyjątkiem wieży) wykonano portal zachodni⁶⁶, a w Nysie budowę zakończono dwa lata wcześniej. Kościół w Landshut stoi u początków rozkwitu późnogotyckiej architektury w Bawarii, nie wyrasta on z miejscowej tradycji, ale inicjuje nową. O „parlerowskim” rodowodzie Hansa von Burghausena napisano już wiele⁶⁷.

⁶⁴ Na temat funkcjonowania kaplic w kościołach farnych por. K. J. Philipp, *Pfarrkirchen. Funktion, Motivation, Architektur*. Marburg 1984, s. 35 n.; M. Niemczyk, op. cit., passim.

⁶⁵ Liedke, op. cit., s. 6.

⁶⁶ Liedke, jw.; natomiast P. Kurmann, B. Kurmann-Schwarz, *St. Martin zu Landshut*, Landshut 1985, s. 39, przesuwają ukończenie budowy w głąb drugiej połowy XV wieku.

⁶⁷ Np. ostatnio N. Nußbaum, op. cit., s. 91-92.